42 PRÍBEHOV O SEBAKLAMOCH, KTORÉ SI NAHOVÁRAME, ABY SME V KANCELÁRII NEVYSKOČILI Z OKNA

ROZPRÁVKY PRE WORKOHOLIKOV

RADOVAN A. GREŽO

Rozprávky pre workoholikov

42 príbehov o sebaklamoch, ktoré si nahovárame, aby sme v kanceláriii nevyskočili z okna

Radovan A. Grežo

Somebody & Somebody

Rozprávky pre workoholikov

42 príbehov o sebaklamoch, ktoré si nahovárame, aby sme v kancelárii nevyskočili z okna

© Radovan Andrej Grežo, 2026

Obálka, dizajn a ilustrácie Anna Philippova
Font: Adobe Garamond Pro

Vydal:
Somebody&Somebody CZ sro
Slezská 93, 130 00 Praha

Tlač: FINIDR, sro, Lípová 1965, 737 01 Český Těšín
1. vydanie, 2026
Vytlačené v Českej republike.

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť bez predchádzajúceho písomného súhlasu vlastníka autorských práv reprodukovaná, ukladaná do informačných systémov, ani šírená žiadnou formou (elektronicky, mechanicky, fotograficky a pod.). Porušenie týchto pravidiel bude mať, okrem legislatívnej dohry, za následok aj mučenie previnilca trojdňovým pobytom v korporátnom assessment centre, pridaním jej/jeho emailovej adresy do všetkých autorovi známych B2B newsletterov a zaslaním žiadosti o prepojenie na LinkedIn. Všetky postavy a udalosti sú vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, či vašim životom, je očakávaná a zároveň čisto náhodná.

ISBN 978-80-11-08787-6

Obsah

O meškajúcej výplate 13
O tom ako treba pár týždňov potiahnuť 19
O angličtine 23
O inbox zero 27
O zvýšení platu 33
O stratégii 37
O kolektíve. 45
O dovolenke 51
O seniorite 55
O preplácaných nadčasoch 63
O okrádaní firmy 65
O teambuildingu 69
O vyhorení 75
O výpovedi. 83
O nezamestnanosti 87
O náborovom inzeráte 95
O pohovore 97

O kariérnom postupe 103

O tom, ako byť sám sebe šéfom 109

O princípe padajúceho hovna. 115

O plači na toaletách 121

O vysokej efektivite využívania pracovného času. 125

O podnetoch a sťažnostiach od zamestnancov. 129

O dochádzke 135

O vianočných večierkoch 141

O vysokoškolských tituloch 147

O home office 151

O dlhodobej práci z domu 155

O služobných cestách 159

O konferenčných hovoroch 165

O tom divnom kolegovi 167

O mlčanlivosti 171

O firemných hodnotách 175

O poradách 183

O obedovej prestávke 187

O reportovaní. 191

O deadlinoch 195

O kamarátskych vzťahoch na pracovisku. 199

O tlačidle Reply All 205

O manažérovi, ktorý kričal „Reorganizácia!“ 209

O dôchodku 213

O poďakovaní. 223

ROZPRÁVKA

O meškajúcej výplate

Kde bolo, tam bolo, za siedmimi stravnými lístkami a siedmimi rekreačnými poukazmi, žil raz UX dizajnér Zoltán. A keďže bolo dvadsiateho siedmeho februára a Zoltán bol na mzdovom oddelení, táto rozprávka sa začína Zoltánovým rozčúlením.

„Neprišla mi výplata!“ hromžil UX dizajnér Zoltán. „My sme vám ju poslali!“ hromžila naspäť mzdová účtovníčka.

A zatiaľ čo obaja hromžili ako opreteky, meškajúca Výplata si vylihovala v nových tigrovaných bikinách na Bahamách. Chúďa Výplata. Mala za sebou strašný týždeň a túto dovolenku si naozaj zaslúžila.

Všetko sa to začalo celkom nevinne. V stredu devätnásteho ju poslali z firemného účtu na Zoltánov účet. Lenže keď dorazila do jeho banky, mali práve

odstávku systémov. A keďže bolo už dávno po polnoci, rozhodla sa, že nebude čakať v rade s kadejakými platbami zo sociálnej poisťovne a inými sockami. Vyrazila do herne. Na drink. Lebo viete, v stredu, po polnoci...

Slušné podniky sú už dávno zatvorené. A navyše mala Výplata tak trochu problém so závislosťou na hracích automatoch.

O polhodinu neskôr už Výplata spokojne sedela vo svojej obľúbenej herni s gin tonikom v ruke.

Herňa nevyzerala ako zafajčená krčma, v ktorej si záclonky pamätajú búrlivé dni kupónovej privatizácie. Lucky's Casino bol bohato vysvietený, dezinfekčnými prostriedkami prevoňaný podnik na úrovni, v ktorom upratovačky pohotovo vyčistili každú telesnú tekutinu, ktorú spoločensky unavení hráči nedobrovoľne vyzdieľali s tmavomodrým kobercom.

V takomto prostredí Výplata rada trávila celé hodiny odtŕhaním dvojeuroviek zo svojich rukávov, aby nimi kŕmila automaty hrajúce všetkými farbami a melódiami.

„Mňam," povedal automat po zhltnutí prvej mince a na svojich obrazovkách ukázal štyri symboly, ktoré neboli ani len vzdialení príbuzní, nieto ešte výherné štvorčatá.

O dvanásť gin tonikov a oba prehraté rukávy neskôr sa Výplata tackavým krokom presunula k stolu s ruletou. Odtrhla si z nohavíc stovku a stavila na červenú.

„Dvanásť, červená!" zahlásila krupiérka. Bohužiaľ to ale bola krupiérka pri druhom ruletovom stole v sále.

Výplata však zo seba ďalej trhala eurá a stávkovala ako o život. Na farbu, na nepárne, na štvorčíslie, šesťčíslie

i staviť na zelenú nulu skúsila. Lenže smola bola túto noc lepkavejšia ako žuvačky na spodnej strane výplatinej stoličky. A keďže po ďalších siedmich gin tonikoch sa už Výplata nedokázala na stoličke udržať, nadránom ju z herne, celú otrhanú, vyhodili.

„Fiškálni fašisti!“ zahromžila Výplata smerom k esbéeskárom pravou rukou a ľavou už mávala na opodiaľ stojací taxík. „Na benzínku,“ rozkázala vodičovi.

Taxikár bol extrémne obézny a ešte extrémnejšie zhovorčivý. Hneď začal ťahať Výplate medové motúzy popod nos. Že aká je krásna. A talentovaná. Že on to zbadal na prvý pohľad. Že z nej urobí hviezdu. Že má kamarátov, ktorí v tom vedia chodiť. Stačí, keď sa trochu zmení. Najprv na české koruny, potom na doláre a nakoniec na maďarské forinty. Že potom ju vezmú na kasting. Na gauč. V Budapešti. Lenže prerátal sa, vekslák jeden. Výplata vyzerala opitejšia, ako naozaj bola, a len čo zastal na červenú, vyskočila z auta a ozlomkrky sa rozbehla na sídlisko.

Zastavila sa až na vysvietenej benzínke.

Z posledných kúskov topánok si odtrhla na veľké piccolo a syrovú bagetu, v tejto nočnej hodine primerane obschnutú.

A zatiaľ čo si schuti užívala vrchol benzínkovej gastronómie, stará pumpárka za pokladnicou ju pozorne sledovala. Výplata v otrhaných háboch jej bola akási povedomá.

„Prisámvačku, to je moja výplata,“ mrmlala si stará pumpárka popod fúz. „Tá spred troch mesiacov, ktorú som nedostala!“

V žalúdku Výplaty sa zatiaľ odohrával napínavý súboj ťažkej váhy medzi gin tonikmi z kasína a domácim piccolom.

Len čo sa za Výplatou zavreli dvere unisex toalety, pumpárka sa sťaby naspeedovaný tuleň prevalila cez pult a univerzálnym kľúčom uväznila otrhanú Výplatu.

„Aký hajzel ma tu zamkol?“ divila sa Výplata, lomcujúc kľučkou. „Ja sa na to môžem…“ chystala sa zanadávať, no vtom jej zrak padol na malé okienko umiestnené vysoko na stene záchoda, celkom v súlade s normami hollywoodskych klišé.

Miesto nadávok Výplata zmontovala rukoväte záchodových kief zo všetkých kabínok a vypáčila nimi okienko, cez ktoré sa za rázovitého funenia a vzdychania predrala na slobodu.

Tam vysvitlo, že medzičasom vonku svitlo.

Výplata sledovala nevyspatých ľudí utekajúcich na autobus. „Musí byť krátko pred deviatou,“ usúdila. Najvyšší čas ísť do banky. Lenže otrhanej, nevyspatej a ufúľanej Výplate aktuálne úplne chýbala chuť do práce.

A tak zašla do centrálneho bankového systému a nechala sa preroutovať do nanajvýš diskrétnej a pomerne pochybnej banky na Bahamách. Veď kde inde by si taká Výplata mohla konečne oddýchnuť?

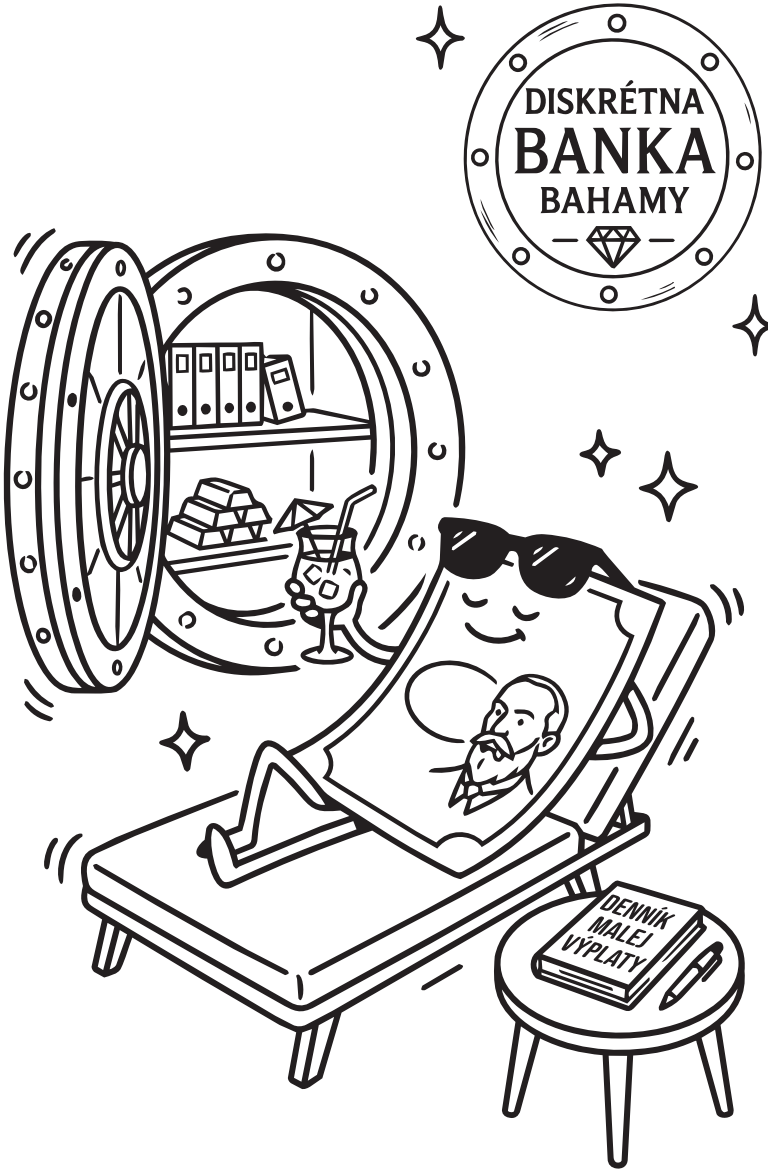
DISKRÉTNA
BANKA
BAHAMY
DENNÍK
MALEJ
VÝPLATY

ROZPRÁVKA

O tom ako treba pár týždňov potiahnuť

Kde bolo, tam bolo, za siedmimi šanónmi a siedmimi metodickými príručkami, žila raz účtovníčka Katka.

Katka nedávno skončila Vysokú školu ekonomickú, odbor účtovníctvo s diplomovou prácou *Daňové aspekty transformácie výsledku hospodárenia na základ dane z príjmov právnických osôb.* A hneď po promóciách si našla prácu v audítorskej firme.

Firma to bola nenápadná. Kancelárie čisté, kolegovia relatívne milí. Navyše Katke šéfka síce vykala, ale oslovovala ju krstným menom a trvala na tom, aby ju Katka oslovovala rovnako.

Prvých šesť mesiacov ubehlo ako voda a dlhé hodiny

strávené v čistej kancelárii išli na úkor voľného času, osobných vzťahov aj spánku. Katka z toho už začínala byť poriadne unavená.

Vtedy šéfka všetkých zavolala do presklenej zasadačky rozvoniavajúcej termoskami instantnej kávy a takto k nim prehovorila: „Viem, že teraz toho máme veľa. Aj tento víkend musíme pracovať. Ale chcem, aby ste vedeli, že si to vážim. A že keď takto potiahneme ešte dva týždne, všetko sa zas vráti do normálu."

A tak Katka zaťala zuby a vydržala.

Ďalšie tri mesiace dlhých dní a nezvestných víkendov ubehlo, ani si nevšimla ako. Stále mala čo robiť. Mzdy do pätnásteho, výkaz DPH do dvadsiateho piateho. Daň z motorových vozidiel do tridsiateho prvého. Január. Február. A marec s daňou z príjmu na konci k tomu.

V tretí marcový týždeň už Katka každé ráno osemkrát odkladala budík a večer nevládala ani zaspať.

A vtedy sa znovu objavila Katkina šéfka, zvolala celý účtovnícky tím do zasadačky, kde na nich okrem kávy čakali aj koláčiky. A s nimi šéfkin príhovor.

„Viem, že toho teraz máme všetci veľmi veľa," začala chápavo a všetci videli jej tmavé kruhy pod očami a vedeli, že to myslí úprimne. „Marec je jednoducho taký. Ale keď teraz ešte potiahneme dva týždne aj s víkendmi, všetko sa zase vráti do normálu."

A tak celý kolektív kolektívne zaťal zuby a ešte šesť týždňov potiahol.

Čo čert nechcel, na siedmy týždeň nastal u klientov veľký nábor brigádnikov. A s ním množstvo novej práce

pre Katku. Pripraviť dohodu. Prihlásiť do zdravotnej poisťovne. Prihlásiť do sociálnej poisťovne. A o tri dni zase to isté, ale naopak. Odhlásiť zo sociálnej. Odhlásiť zo zdravotnej. A tak dookola. Do noci. Do rána.

A tu šéfka po tretíkrát zvolala všetkých do zasadačky. Spolu s kávou v nej rozvoniavala pizza, ale chýbali čokoládové koláčiky. Nechýbal však PowerPoint so štyridsiatimi troma slajdmi plný motivačných citátov a dychberúcich fotiek nedostupných exotických krajín. Na konci prezentácie šéfka nezabudla dodať: „Viem, že toho teraz máme strašne veľa. Ale ak ešte pár týždňov potiahneme… Naozaj, už len týždeň, možno dva… alebo tri… Však viete, teraz je to také. Ale onedlho sa to zase vráti do normálu."
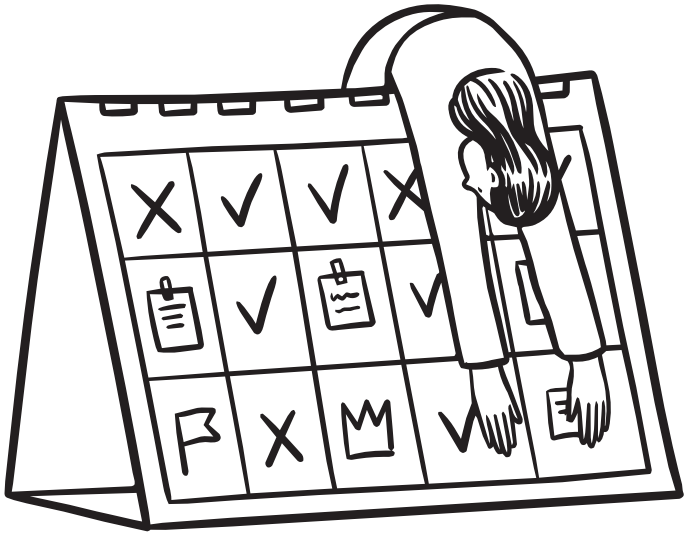
A tak Katka s kolektívom zase raz zaťali zuby a potiahli. A takto nešťastne poťahovali, až kým všetci nepomreli.